

отъ самитѣ тѣхъ и ги закачиха по клонетѣ ведно съ златни орѣхи, ябълки и украшения. Запалиха и цвѣтни ламбички, прилични на звездички.

Владко се смѣси съ децата и взе да имъ помага. Изеднѣжъ млѣкна веселиятъ шумъ. Показа се голѣмъ аеропланъ и, като направи нѣколко спокойни крѣга, започна да се спуща. Децата замрѣха въ очакване.

— Кой е тоя? — запита Владко тихо.

— Царьтъ на доброто. Той създаде нашето царство.

— Какъ е можалъ да направи това? — попита Владко възхитенъ.

— Съ трудъ и воля. Царьтъ на доброто нарѣдко бива съ насъ, но сега е Рождество Христово, и за това той е литналъ по цѣлото си царство, та да му се порадоватъ всички. Но тоя, който не е направилъ нищо добро, трѣбва да напустне царството му.

Една небесна арфа пѣеше и тихо, и нѣжно. Потоцитѣ ярка свѣтлина бледнѣеха и гаснѣха въ нощната мѣгла, и на потѣмнѣлия небосклонъ се показаха огнени думи, написани отъ нѣчия невидима рѣка:

— Когато се роди доброто въ душата на човѣка, ражда се и човѣкътъ за истински животъ.

Татяна Кондратенко

СНѢГЪ

Черенъ облакъ иде,
Черенъ като мракъ.
Въ пазвата си носи
Бѣлъ и ситенъ снѣгъ.

Ето че небето
Черно почернѣ,
Сякашъ нощъ настана,
Цѣлъ свѣтъ притѣмнѣ.

Вижте, по гората
Взе да пада снѣгъ;
Скоро той ще дойде
И до кѣщний прагъ

Скоро ще замрѣзне
Всичко въ Божий свѣтъ
Снѣгъ ще да покрие
И трева и цвѣтъ.

Хараланъ Ангеловъ